

Sygn. akt II AKa 182/18

Lublin, dnia 23 sierpnia 2018 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Beata Siewielec (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Marek Siwek SO del. do SA Agnieszka Pawłowska
Protokolant	st. sekr. sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Michała Pawelczaka prokuratora Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 r.

sprawy **M. N. (1)** syna D. i D. z d. N., ur. w dniu (...) w L.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV K 401/17

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 21 kwietnia 2018 r. do dnia 23 sierpnia 2018 r.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. P. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w L. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. N. (1) oskarżony został o to, że

I. w dniu 3 kwietnia 2017 r. w L., na ulicy (...), grożąc M. T. natychmiastowym użyciem przemocy i pozbawieniem życia, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch telefonów marki N. o wartości 69 złotych, zegarka marki W.

na baterię o wartości 90 zł oraz kompletu kluczy do mieszkania o wartości 20 złotych powodując straty na szkodę pokrzywdzonego o łącznej wartości 189 złotych, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

II. w nocy z 3 na 4 kwietnia 2017 r. w L. na ulicy (...), posługując się nożem kuchennym o długości ostrza około 30 cm oraz metalowym tłuczkiem do mięsa z drewnianą rączką, groził M. T. natychmiastowym użyciem przemocy oraz pozbawieniem życia, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 56 złotych i anteny teleskopowej o wartości 5 złotych powodując straty o łącznej wartości 86 złotych na szkodę M. T., a także usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia ławy o wartości 150 złotych, deski do prasowania o wartości 65 złotych, pralki automatycznej o wartości 400 złotych odcinając od niej wąż o wartości 10 złotych, czyniąc go tym samym niezdatnym do użytku, co jednak nie nastąpiło z uwagi na ucieczkę przez pokrzywdzonego z zajmowanego mieszkania oraz obawę sprawcy dotyczącą zatrzymania go przez funkcjonariuszy Policji, tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w dniu 4 kwietnia 2017r. w L. na ulicy (...), przy użyciu uprzednio zabranych w celu przywłaszczenia od pokrzywdzonego kluczy, wdarł się do mieszkania zajmowanego przez M. T., tj. o czyn z art. 193 kk

IV. w dniu 6 marca 2017r. w L. zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) na szkodę P. M. powodując straty w wysokości 675 złotych, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

V. w dniu 6 marca 2017r. w L. po uprzednim uzyskaniu w sposób nieuprawniony numeru (...) oraz hasła do konta bankowego dokonał kradzieży z włamaniem na konto Banku (...) stanowiącego własność P. M. i zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.000 złotych na szkodę P. M., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

VI. w dniu 24 marca 2017r. w L. zabrał w celu przywłaszczenia kartę płatniczą (...) Bank (...) SA na szkodę B. G., tj. o czyn z art. 278 § 5 kk

VII. w dniu 24 marca 2017r. w L. działając w krótkich odstępach czasu, dokonał kradzieży z włamaniem na konto B. G. w ten sposób, że po uprzednim uzyskaniu w sposób nieuprawniony karty płatniczej (...) Bank (...) SA należącej do B. G., zrealizował płatności w placówkach handlowych na terenie miasta L. na łączną kwotę 110,98 złotych dokonując kradzieży z włamaniem na konto w/w pokrzywdzonej, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

VIII. w dniu 29 marca 2017r. w L. przy ulicy (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wyrażającym się zawartością alkoholu

w wydechanym powietrzu: I – 0,32 mg/l, II-0,27 mg/l, III-0,27mg/l,

IV-0,28mg/l prowadził samochód marki D. (...) nr rej. (...)

w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

IX. w dniu 1 kwietnia 2017r. w L. przy ulicy (...)

z niezamkniętego domu jednorodzinnego, wykorzystując nieobecność pokrzywdzonej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki H. wraz z torbą o łącznej wartości 650 złotych oraz przenośnego modemu marki P. wraz z kartą SIM do Internetu mobilnego o wartości

50 złotych, czym spowodował straty w łącznej wysokości 700 złotych na szkodę K. Ł., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

Wyrokiem z 20 kwietnia 2018r. Sąd Okręgowy w Lublinie uznał M. N. (1) za winnego w granicach czynu zarzucanego w pkt I tego, że w dniu 3 kwietnia 2017r. w L., w mieszkaniu na ulicy (...), po uprzednim zażądaniu wydania pieniędzy, grożąc M. T. natychmiastowym użyciem przemocy skutkującej pozbawieniem go życia, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch telefonów marki N. o wartości 69 złotych, zegarka marki W. na baterię o wartości

90 zł oraz kompletu kluczy do mieszkania o wartości 20 złotych, powodując łącznie straty w wysokości 179 złotych na szkodę M. T.,
co stanowi czyn z art. 280 § 1 kk i za to na mocy art. 280 § 1 kk skazał go na karę dwóch lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności;

w granicach czynu zarzucanego w pkt II tego, że w nocy z 3 na 4 kwietnia 2017 r. w L., w mieszkaniu na ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim zażądaniu wydania pieniędzy, grożąc M. T. natychmiastowym użyciem przemocy skutkującej pozbawieniem go życia, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 56 złotych, a następnie posługując się nożem kuchennym oraz innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowego tłuczka do mięsa z drewnianą rączką, grożąc M. T. natychmiastowym użyciem przemocy przy użyciu tych narzędzi i pozbawieniem go w ten sposób życia oraz spowodowaniem uszczerbku na jego zdrowiu, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia anteny teleskopowej o wartości 5 złotych, a także usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia ławy o wartości 150 złotych, deski do prasowania o wartości 65 złotych, pralki automatycznej o wartości 400 złotych odcinając od niej wąż o wartości 10 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego z zajmowanego mieszkania oraz obawę sprawcy dotyczącą zatrzymania go przez funkcjonariuszy Policji, co stanowi czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 14 § 1 kk skazał go na karę trzech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego M. N. (1) uznał za winnego popełnienia czynu z pkt III stanowiącego występki z art. 193 kk i za to na mocy art. 193 kk skazał go na karę trzech miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego M. N. (1) uznał za winnego w granicach czynu z pkt IV i IX tego, że działając dwukrotnie, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w dniu 6 marca 2017 r. w L. zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) na szkodę P. M. powodując straty w wysokości 675 złotych oraz w dniu 1 kwietnia 2017r. w L. przy ulicy (...) z niezamkniętego domu jednorodzinnego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki H. o wartości 650 złotych oraz przenośnego modemu marki P. wraz z kartą SIM do Internetu mobilnego o wartości 50 złotych, czym spowodował straty w łącznej wysokości 700 złotych na szkodę K. Ł., co stanowi ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego M. N. (1) uznał za winnego popełnienia czynu z pkt V stanowiącego występki z art. 279 § 1 kk oraz uznał go za winnego w granicach czynów zarzucanych w pkt VI i VII tego, że w dniu 24 marca 2017r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zabrał w celu przywłaszczenia kartę płatniczą banku (...) SA należącą do B. G., a następnie w tym samym dniu przy użyciu tej karty dokonał kradzieży z włamaniem na konto B. G. czterokrotnie realizując płatności w placówkach handlowych na terenie L. na łączną kwotę 105,98 złotych, co stanowi występki z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zw. z art. 12 kk, przy czym ustala, że przypisane mu czyny z art. 279 § 1 kk oraz z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zw. z art. 12 kk popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, co stanowi ciąg przestępstw i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności;

na mocy art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego M. N. (1) na rzecz pokrzywdzonej B. G. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 105,98 zł (sto pięć złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy);

oskarżonego M. N. (1) uznał za winnego popełnienia czynu z pkt VIII, przy czym ustalił, że popełnił ten czyn w nocy z 28 na 29 marca 2017r., co stanowi występki z art. 178 a § 1 kk i za to na mocy cytowanego przepisu skazał go na karę trzech miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat trzech;

na mocy art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

na mocy art. 85 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91

§ 2 kk tak orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec M. N. (1) karę łączną pięciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;

na mocy art. 63 § 1 i § 5 kk zaliczył oskarżonemu M. N. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 29 marca 2017r. oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 9 kwietnia 2017r. godz. 10.00 do dnia 11 września 2017r. godz. 10.00 oraz od dnia 31 października 2017 r.

godz. 10.00 do dnia 20 kwietnia 2018r. zaokrąglając w górę do pełnego dnia

i przyjmując dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata I. P. wynagrodzenie w wysokości 1.549,80 zł (tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu;

zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, z których wyłożone wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok ten zaskarżyła obrońca oskarżonego, w części dotyczącej czynów zarzucanych w pkt I-II aktu oskarżenia w zakresie winy, zaś co do pozostałych czynów z pkt III-IX w zakresie dotyczącym kary.

Zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4, 5 § 2, 7, 366 § 1 kpk – mającą istotny wpływ na treść wyroku, a polegającą na przewartościowaniu i oczywiście błędnej ocenie zeznań pokrzywdzonego M. T., które Sąd uznał za wiarygodne w zasadniczej części, pomimo problemów M. T. na tle sprawności poznawczej, stwierdzonych jednoznacznie opinią biegłego M. N. (2), co w konsekwencji doprowadziło

do całkowicie niesłusznego uznania oskarżonego za winnego dokonania

zarzuconych mu czynów opisanych w pkt I-II aktu oskarżenia

i wypełniających znamiona art. 280 § 1 kk w zakresie czynu wymienionego w pkt I aktu oskarżenia oraz art. 280 § 1 kk w zb. z art. 280 § 2 kk

w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw.

z art. 12 kk w zakresie czynu wymienionego w pkt II aktu oskarżenia, podczas gdy Sąd I instancji winien zakwalifikować wskazane czyny odpowiednio z art. 191 § 1 k.w. oraz 278 § 1 k.k.;

2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4, 5 § 2, 7, 366 § 1 k.p.k. - mającą istotny wpływ na treść wyroku, a polegającą na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i dowolną ocenę opinii (...), skutkującą złamaniem zasady in dubio pro reo - poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego licznych niedających się usunąć wątpliwości - a to m.in. wskazywania na podstawie ww. opinii, że nie wykluczają one posługiwania się narzędziami opisanyymi w pkt II aktu oskarżenia, podczas gdy opisany w w/w opiniach brak śladów daktyloskopijnych czy też brak obecności DNA oskarżonego na przedmiotowych narzędziach winien skutkować szczegółowszą analizą wyjaśnień M. N. (1) w tym zakresie

i stwierdzeniu, że nie używał wymienionych narzędzi w celu zastraszania pokrzywdzonego;

3) obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. - poprzez błędną ocenę zeznań pokrzywdzonego M. T. i wyjaśnień oskarżonego

w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, a opisanego chronologicznie jako I czyn w zaskarżonym wyroku, brak ich wnikliwej analizy co skutkowało błędnym przyjęciem podstawy prawnej z art. 280

§ 1 k.k., m.in. poprzez pominięcie okoliczności, że zgodnie z opinią biegłego M. N. (2) znacznie większą wartość dowodową mają zeznania składane przez pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy Sąd w uzasadnieniu określił je jako zdawkowe, zaprzeczając sobie jakoby były one logiczne, szczerze i szczegółowe;

4) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 280 § 1 k.k. - poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przypisanie oskarżonemu, w przyjętym przez Sąd Okręgowy stanie faktycznym, popełnienia tego przestępstwa pomimo braku realizacji znamion określających czynność sprawczą tego przestępstwa tj. braku stosowania przemocy lub groźby natychmiastowego jej użycia wobec poszkodowanego M. T. w sposób określony

w art. 280 § 1 k.k., podczas gdy inny sposób działania sprawcy

nie wymieniony w tym przepisie nie wystarcza do przyjęcia kwalifikacji przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.;

5) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 280 § 2 k.k. - poprzez wyrażenie oczywiście błędnego poglądu prawnego, że działania podjęte przez oskarżonego wyczerpują dyspozycję wskazanego powyżej przepisu, w sytuacji gdy z samych tylko zeznań pokrzywdzonego M. T.

nie można wprost wyprowadzić wniosku, że oskarżony działał w celu dokonania rozboju z użyciem niebezpiecznych narzędzi w postaci noża

i tłuczka, zwłaszcza mając na uwadze treść konsekwentnych, logicznych

i szczegółowych wyjaśnień złożonych w tym zakresie przez oskarżonego, jak również korespondujących z nimi opinii (...)

(...) oraz wykluczających te wyjaśnienia niekonsekwentnych, nielogicznych i ogólnikowych zeznań pokrzywdzonego w tym zakresie;

6) rażąco niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej - polegającą na wymierzeniu oskarżonemu M. N.

(1) za poszczególne przypisane mu przestępstwa kary łącznej pozbawienia wolności

w wymiarze pięciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy charakter, motywacja i stopień zawinienia poszczególnych czynów przemawia za wymierzeniem kar znacznie łagodniejszych, co się tyczy także tego, że oskarżony nie dokonał rozboju w zakresie czynu z pkt I i II aktu oskarżenia, fakt ten powoduje, że kara wymierzona oskarżonemu za te czyny winna zostać złagodzona.

Podnosząc takie zarzuty wniosła o:

a) zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia i chronologicznie opisanego jako I czyn w zaskarżonym wyroku z art. 280 § 1 k.k. i zakwalifikowanie go jako wykroczenie z art. 119 k.w.;

b) zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia i chronologicznie opisanego jako II czyn w zaskarżonym wyroku z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i zakwalifikowanie go jako przestępstwo z art. 278 k.k.

c) złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w zakresie pkt I-II do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Z treści wywiedzionej przez obrońcę apelacji wynika, że skarżący formułując zarzut obrazy przepisów postępowania kwestionuje przede wszystkim dokonaną przez sąd orzekający w pierwszej instancji ocenę dowodów, w szczególności zeznania pokrzywdzonego M. T..

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów, przypomnieć na wstępie należy, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być zasadny jedynie wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd, dokonując oceny dowodów, naruszył określone reguły prawidłowego rozumowania lub wskazania wiedzy z określonej dziedziny albo wskazania płynące z doświadczenia życiowego i przez to nietrafnie nie dał wiary lub niesłusznie dał wiarę określonemu dowodowi, bądź że nie oparł się w tej ocenie na całokształcie materiału dowodowego, a więc całkowicie pominął niektóre dowody i nie uwzględnił ich w swoim rozumowaniu, co mogłoby doprowadzić do innych ocen.

Treść zaskarżonego orzeczenia i jego pisemnej warstwy argumentacyjnej wskazuje, że taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie zaistniała.

Z pisemnych motywów wyroku wynika, że jego podstawę faktyczną stanowiły głównie zeznania pokrzywdzonego M. T., który szczegółowo opisał zachowanie oskarżonego i był konsekwentny w toku całego postępowania, choć istotnie, w miarę upływu czasu zacierały się w jego pamięci pewne szczegóły.

Ekspozowany jednak w apelacji przez obrońcę problem z odtworzeniem szczegółów zdarzenia w postępowaniu sądowym nie podważa co do zasady złożonych przez niego depozycji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wartości dowodowej zeznań pokrzywdzonego nie podważają też wnioski opinii psychologicznej, z której wynika, że obniżenie funkcji związanych z pamięcią świadka nie uniemożliwia mu przedstawienia zdarzeń z przeszłości a jedynie powoduje szybsze niż standardowo zacieranie śladów pamięciowych

i trudności w odtwarzaniu szczegółów. Trudności związanych z określeniem czasu zdarzeń, czy też mylenie pewnych okoliczności, nie należy rozpatrywać w kategoriach konfabulacji – nie jest to „tworzenie nowych treści”, na czym opierają się konfabulacje. Z konkluzji opinii wynika, że przy lekkim obniżeniu sprawności poznawczej świadka może mieć on pewne problemy

ze szczegółowym opisywaniem okoliczności drugo czy trzeciorzędnych, natomiast jest on w stanie właściwie odebrać, zapamiętać i odtworzyć najważniejsze elementy istotnych dla siebie faktów i zdarzeń. U świadka nie występują natomiast objawy chorobowe mogące wpływać zniekształcająco na proces odbierania i przetwarzania rzeczywistości, a przez to na treść jego zeznań w prowadzonej sprawie /k.535-536/.

W tym stanie rzeczy, sam fakt częściowego zaburzenia sprawności poznawczej oraz pamięci M. T. nie może automatycznie przesądzać o niewiarygodności jego zeznań, zwłaszcza gdy zważy się fakt, że w dużej części zeznania pokrzywdzonego przyznane zostały przez oskarżonego, który nie kwestionował swojej obecności na miejscu zdarzenia będącego przedmiotem osądu, faktu kradzieży telefonów, pieniędzy i zegarka (k.39). Nie zaprzeczał też by mógł kierować groźby. Co więcej,

w postępowaniu sądowym przyznał, że pokrzywdzony nie był mu winien pieniędzy a także, że w trakcie zajścia przyniósł nóż i tłuczek do mięsa (k.799).

Nie ma także racji obrońca, gdy naruszenia zasady in dubio pro reo upatruje w stanowisku Sądu Okręgowego w zakresie wyników opinii z badań genetycznych i biologicznych (...). Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że brak śladów daktyloskopijnych nadających się do identyfikacji na rękoności i ostrzu noża w żadnym wypadku nie wyklucza posługiwania się tymi narzędziami przez oskarżonego

w sposób opisany przez M. T.. Za pokrętną uznać należy logikę zaprezentowaną przez obrońcę we wniesionej apelacji, zwłaszcza gdy skarżący domaga się uznania wyników powyższych opinii za dowód niewinności M. N. (1). Takie rozumowanie jest całkowicie chybione.

Podkreślić należy, że sąd pierwszej instancji odniósł się również wyjaśnień oskarżonego i w sposób logiczny wykazał powody dla których częściowo odmówił im wiary (str. 9-10 uzasadnienia). Zaprezentowana w uzasadnieniu argumentacja jest wyczerpująca i jako taka zasługuje na pełną aprobatę sądu odwoławczego, zwłaszcza wobec polemicznych zapatrywań autora apelacji.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy procedował prawidłowo, nie dopuszczając się uchybień podniesionych w apelacji. Dokonana przez ten sąd ocena dowodów jest wszechstronna i zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Trafne są także poczynione przez ten sąd ustalenia faktyczne, zwłaszcza że znajdują oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne.

Bezzasadnie także obrońca zarzuca w pkt 4 i 5 obrazę prawa materialnego tj. art. 280 § 1 i 2 kk.

Przypomnieć należy, iż stosownie do ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów sąd pierwszej instancji zmodyfikował opisy czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt I i II. Przypisane M. N. (1) w zaskarżonym wyroku zachowania zostały w sposób właściwy zakwalifikowane, zaś autor apelacji we wniesionym środku odwoławczym nie wskazuje żadnych argumentów, które stanowisko to mogłyby podważyć.

Rozstrzygnięcie jest prawidłowe także w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Wbrew zarzutom apelacji, zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna nie rażą surowością, zwłaszcza że ukształtowane zostały w wysokości zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Dotychczasowy tryb życia i uprzednia karalność oskarżonego, uzależnienie od substancji aktywnych oraz wielość i charakter popełnionych czynów świadczą niewątpliwie o wysokim stopniu jego demoralizacji.

Z tych powodów i w tym zakresie brak było podstaw do korekty zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie zaprezentowane motywy, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Stosownie do art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania również w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016.1714) sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 738 zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

W oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, uznając iż ich uiszczenie przez ww. byłoby zbyt uciążliwe.